

Şubat 2010

Yeni Dünyaya Gençliği

Yeni bir
dünya gerek
insanlığa...
Olmaz deme,
bensiz
olmaz de,
Katılmazsan bekliyor
barbarlık!

BU kavgaya bitmez

- Bizim çocuklarımız
- Burjuva Demokrasisi Demokrasidir!
- Macar Devrimi
- Değerli Dosta Mektup
- Marksizm(2.Bölüm)

Çıkarken

Merhaba sevgili "Genç Arkadaşlar",

Yeni sayımızda yeni konu başlıklarıyla sizlerle tekrar bir aradayız.

Gençliğimizin ve onurlu mücadelemizin bilinciyle sizlere kazandırmaya

çalıştığımız dergimizin bu ayki

sayısında merakla okuyacağımız ve

değerlendireceğiniz yazılar ekledik

ve çoğu yetersizliğimize rağmen

yine çocukların, yine ezilenlerin ve

geçmişimizin sesi olmaya çalıştık

bu sayımızda tekel işçilerinin onurlu

direnışı yanında işçi çocuklarına,

çocuklarımızın çığlığına ses verdik,

tarihten öğreneceğimiz çok ders var 1956

macar devrimini ele aldık, toplumumuzun

kanayan bir yarası olmaya devam

eden milliyetçiliğin romanlara karşı nasıl

sivrildiğine şahit olduk ve dostumuz

hırantın bir kez daha unutulmayacağını

gördük v.d.

Mutlu ve zaferle dolu bir gelecek sizlerle

olsun .

Bir dahaki sayımızda görüşmek

dileğiyle...

Hoşçakalın...

Bu kavgaya bitmez

Yeni Dünya
Gençliği

Oku, Okut, Dağıtımını yap

Web: www.ydg.ydicagri.org

Mail: ydgenc@gmail.com

Yeni Dünya Gençliği

Bizim çocuklarımız

Tekel işçilerinin haftalardır süren direnişi devam ediyor. Henüz daha direnişlerinden ödün vermeyen işçiler gelinen aşamada haklarını geri alamamışlarsada kendileri için çok büyük bir deneyimden geçtikleri görülebilir. Toplumun hemen tamamında hakim olan siyasetin tek el işçileri üzerinde ki hegemonyası bu haftalardır süren direnişleri sayesinde büyük oranda kırıldı ve bir dönem kabul görmedikleri hak arama mücadeleleri ve sınıf sorununun gerçekleriyle yüzleşir oldular.

İşçileri böylesi bir direnişe götüren sebepler kadar daha öncesinde içinde çokta göremediğimiz tek el işçilerinin yer almadıkları hak arama mücadelelerinde umursamazlık ve devlete erkine duydukları güven- ki bu hala işçi sınıfı içerisinde hakimiyetini büyük oranda devam ettiriyor- ülkede ki başlıca sorun olan ve doğrudan işçileri ilgilendiren sınıf sorunları karşısında sesiz kalmalarını sağlamıştı ama görünen o ki sermayenin acımasızlığı bugün tek el işçilerine olduğu gibi diğer sınıf kardeşlerindeki tehdit etmektedir. Ve hor görülen, hiçe sayılan, aşağılanan tek el işçileri değil birtek bütün işçilerdir, işçilerin onurudur, ekmeğidir ayaklar altına alınan. AKP'nin ve AKP gibi diğer siyasi partilerin temel gücünü oluşturan sermaye çevrelerinin işçilere bakış açısında bir aynasıdır yaşananlar ve söylenenler.

Ne diyor Başbakan Erdoğan -Devletin malını kimseye yedirmem-

evet kolay kolay yedirmeyeceği açık. Bir kez peydahlandılar mı leş kargaları gibi, kendileri dışında kimsenin hakkını gözetmeyecekleri açıktır. Ve sonrada işyerlerinde çalışmadan bekleyen işçiler haksız ilan ediliyor, devlet malını yiyenler oluyor. AKP'nin ve onun hala bu sözlerine kananların gözünde tek el işçileri devletin malı deniz yemiyen domuz - diye ağır hakaretlere maruz kalıyor. Bütün bunların suçlusu işçiler mi gibi cezalandırılan da yine işçiler. kuşkusuz ki işçiler örgütsüzlüğünün ve duyarsız oluşlarının cezasını da çekiyorlar ama yaşanan bütün bu deneyimler işçilerin kendileri için bir şey yapmalarının yolunu açıyordadır.

Başbakanın direnişle ilgili yaptığı değerlendirmelerde çokta yadırgamadığımız bir yanı herkezin dikkatini çekmiştir. Ama bunu göremeyenler için ifade etmek gerekirse; şova dönüştürdüğü ve bir siyasetçi gibi değil de bir patron tavrıyla yürüttüğü konuşmalarda tıpkı bütün patronlarda, yani sınıf düşmanlarında olduğu gibi ken-

dinden zayıf olanı küçümseyen, devletin şirketlerinin kendi malıymış gibi korumaya çalışan ve hatta bunun için kimsenin gözünün yaşına bile bakmayan, çalışanların ne kadar az ücret o kadar çok kar mantığı güttüğü ve yine devlet malını özel ve yabancı sermayeye peşkeş çektiren ve bunun için gerekirse şirketlerin üretimini bile durduran bir burjuva iş adamı tavrı salt bir siyasetciden hele hele halkın büyük bir çoğunluğunun oylarıyla yasama ve yürütmeyi ellerine alan bu kurnaz tiplerin halkçı bir siyaseti dahi uygulamadıklarını ve şirketlerinin çıkarları uğruna her türlü vahşeti kabul görmeleri başbakanın bu tavrının sermaye çevresinin bir bireyi olmasında aranmalıdır ve doğaldır ki her patron gibi o ve diğer kadroları toplumun huzuruna biz sizler için herşeyin hayırlısını düşündük diye çıkıp kendilerini haklı göstermeye çalışmaktadırlar. ama tekel işçileri direniyor hala ve kararlı ve hala ezilmişliğin getirdiği çaresizliğe sığınarak, bütün herşeyi göze alarak, soğukta ve aç, açık, koca bir şehrin ortasında kimsesiz değil fakat kendi gibi sınıf kardeşlerinde destek verdiği ve haklarını geri kazanabilme umuduyla direniyor hala.

Ve birde çocuklar var ortada. annelerinin, babalarının bu hallerini haber ve tartışma bültenlerinde gözlemledikleri ve her günleri acı ve karamsarlıklarla dolu endişeli ve ürkek göleriyle yaşananlara seyirci olmanında ötesinde bu duyguları derinden yaşayan çocuklar. Onlar tekel işçilerinin yoksul ve çaresiz çocukları. bu yaşananlar şüphesiz ebeveynleri kadar onları da çok etkilemekte ve akıllarında hep şu soru

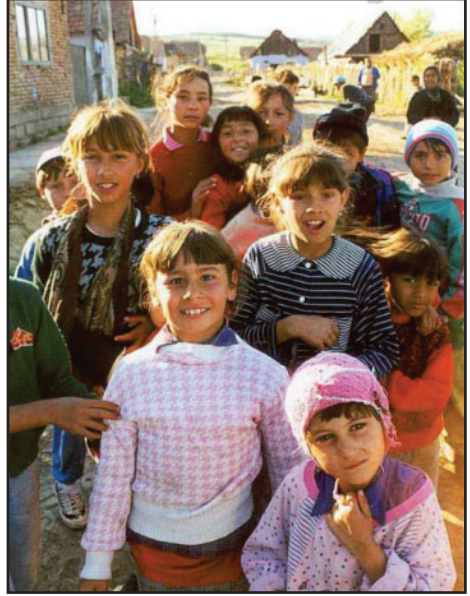
takılı kalmakta:

Çalışmayı istemek suç mu?

Bir çoğu bunu yapanları tıpkı hayallerinde kurdukları kötü adamların yerine koydular bile ve kim bilir nasılda nefretle dolmuştur yürekleri anne babalarına bunu yapanlara. evet yine bütün işçilerin çocukları gibi çaresizliğin verdiği cesaretle ve belkide bir yumrukta indirebilirlerde küçücük elleri ve ince parmakları bu kadar zayıf olmasa. Ama onlar çocuk, üstelik emekçi çocukları ve kendilerini bekleyen gelecekte biraz da olsa haberdar olan bu çocuklarımız büyüyecek ve daha iyi görebilecekler anne babalarının neden böylesi bir kararla direnmeye çalıştıklarını. Herkez için büyük bir derstir yaşananlar, çocuklarımız içinse her geçen gün artan sefalet ve acıdır ve onların geleceklerini bugünden karartanlar bilsinlerki yarın daha güçlü ve kendilerine yapılanlar karşısında verilecek bir dersin daha olduğunu hatırlatacaklar sizlere.

Burjuva Demokrasisi Demokrasi Değildir! İnsanlığa Sosyalizm Gerekli!

Burjuvazinin böl, parçala ve yönet politikası, işçi sınıfının sermayeye karşı örgütlü mücadele etmesini engellemek için, geçmişten bu yana uyguladığı en “başarılı” yöntem olmuştur. Milliyetçilik, şovenizm, ırkçılık avusuyla zehirlediği halkları birbirine kırdırarak, kardeşi kardeşe düşman ederek, kendi asıl sorunlarını görmelerini sağlamıştır. Kendi kurtuluşunun düşman olduğu kardeş halkın kurtuluşunda olduğunu göremeyecek kadar körleştirilen işçi sınıfı, kendisini yoksullaştıran, açlığa ve köleliğe mahkûm eden, burjuvazinin düzenini yok etmek yerine sorunu kendisi gibi köleliğe mahkûm edilmiş sınıf kardeşinde arıyor. Bunun bir örneğini geçtiğimiz günlerde Manisa’da romanlara yapılan saldırıyla gördük. Burjuva basında önce “sigara içme kavgası” diye yer alan fakat aslında “Çingene’ye çay yok” ayrımcılığıyla başlayıp, linç girişimine kadar giden bir olay olduğu anlaşılıyor. Binden fazla kişi linç etmek için yarım saat içinde organize oluyor, “onları bize verin”, “selendi bizimdir bizim kalacak”, “Romanları istemiyoruz”, vb. sloganlarla taş ve sopalarla mahalle basıyor ev, işyeri, arabalar ne varsa yakıp yıkıyor. Üstelik arabalar belediyenin dozeriyle eziliyor fakat tüm yaşananlara rağmen bu saldırı kişisel, ekonomik vb. nedenlere bağlanmaya çalışılıyor. Selendi Belediye Başkanı’nın anons yaparak yüzlerce kişiyi bir araya toplaması, emniyetin

zamanında müdahale etmemesi ve olay bittikten sonra bir kişinin bile gözaltına alınmaması bu olayın önceden hazırlanan “Kürtler baş kaldırdı şimdide Romanlar başkaldıracak” söylentileri yayılarak ırkçı, şoven duyguların körüklendiği bir linç girişimi olduğu gün gibi ortadır. Yüze yakın insanın evlerinin yakılıp yıkıldığı, yerlerinden yurtlarından edildiği bir olayı burjuva basının kalemlerinden olan Yılmaz Özdil, burjuva aymazlığıyla bu saldırıyı ırkçılık olarak değerlendirenlerle dalga geçerek, “Hulusi Kentmen tipi emniyet müdürü” eksikliği olduğunu zırvalayabiliyor. Bir başkası birkaç göbek atılarak bu işin tatlıya bağlanacağı

değerlendirmesi yaparak romanları bir kez daha aşağıla biliyor. İşte burjuvazinin ırkçılık üzerine ikiyüzlülüğü ayamazlığı ortadadır. Romanlar yıllardır baskıya, ayrımcılığa ve aşağılanmaya maruz kalmasına rağmen buna karşı bir mücadele geliştirmiyor. Üstelik yakın geçmişte Dolapdere de Roman kardeşlerimizin Kürt gençlerini linç etmek istemesi hala hafızalarımızda tazeliğini koruyor. Dahası halkların kardeşliğinin simgesi haline gelen ırkçılığın katlettiği Hrant'ımızın anma töreninde, roman kardeşlerimizin de orada olmaları çok anlamlı olacaktır. Ve yine Newroz'larda alanları onbinlerle dolduran Kürt kardeşlerim Hrant'ımızı anmak için orada olsalardı çok anlamlı olacaktır. Ve daha 13 yaşındaki Kürt çocuğunu Uğuru hatırlayın, yaşından daha fazla kurşunu bedenine yağdırmışlardı. İşte o zaman ermeni kardeşlerimde orada olsalardı çok anlamlı olacaktır. Ama olmadı! İşte bu yüzdendir ki Nazım ustanın "söylemeye dilim varmıyor ama suçun büyüğü sende be kardeşim" dediği sözler geliyor insanın aklına... Halklar birbirinin çığlığını duymadıkça, birbirlerinin seslerine sağır oldukça kulakları ırkçı saldırılar sürmeye devam edecektir.

Türkiye'de durum bu kadar vahimken burjuva demokrasisinin daha yaygın yaşandığı Avrupa ülkeleri ise süttten çıkmış ak kaşık değiller. Hatta yer yer Türkiye'yi aratan ırkçı uygulamalardan kaçınmıyorlar. Romanlar en fazla Avrupa ülkelerinde baskıya maruz kalıyorlar. 1943 yılında İsveç hükümetiyle Hitler Almanya sınırın anlaşılarak romanları kısırlaştırdığını unut-

mayalım ve Hitler faşizmiz minin uygulattığı bu faşist uygulamayı burjuva demokrasisinin yaşandığı Avrupa ülkeleri olan Çek Cumhuriyeti, Slovakya ve Macaristan da 1973 den 1991 e dek uygulandığı ortaya çıkıyor. Roman topluluklar arasında doğum oranını kontrol etmek bahanesiyle roman kadınlarının zorla kısırlaştırıldığı, bazılarınsa kısırlılığın ne anlama geldiğini bilmeden sonucunun ne olacağını bilmeden kısırlaştırıldığı için 2005 yılında yayımlanan raporda bu kadınlara tazminat ödenmesi ve özür dilenmesi tavsiyesinde bulunulmuştu. Hatta insan hakları grupları bu konuda 2003 yılı gibi yakın döneme ait kayıtların ortaya çıktığına dikkat çekiyorlar. Fakat bu ırkçı, faşist uygulamaları yapan devletler özür ve tazminat konusunda bir adım atmıyorlar. Yine Belfast'ta romanlara Türkiye'dekine benzer bir saldırı gerçekleşiyor ve 25 kadar romanın Kuzey İrlanda'yı terk etmek zorunda kaldığı, geride kalan 75 ininse en kısa zamanda ayrılmak istediklerini açıklıyorlar. Yalnızca Romanlara değil daha

birçok hakim olmayan ulus, azınlık, göçmen ve dahası baskıya ayrımcılığa maruz kalıyor. Yine bir Avrupa ülkesi olan Almanya da ırkçı yaklaşımlarından geri durmuyor. 7 Ocak 2005 tarihinde Almanya'nın Dessau polis karakolunda diri diri yakılarak hayatını kaybeden Oury Jalloh davası halen sonuçlanmadı. Geldiği kitada bitmeyen savaşlardan kaçan bir Afrikalı olan Oury Jalloh Almanya'daki ırkçılıktan kaçamamış gözaltına alındıktan sonra bulunduğu hücrede elleri ve ayakları bağlı bir şekilde diri diri yakılarak yaşamını kaybetmişti. Yine Belçika da Türk bir mahkûm ceza evinde gördüğü korkunç işkence sonucu yaşamını kaybetmişti. Avrupa Birliği Temel Haklar Ajansı'nın raporuna göre her 10 yabancından biri kökeni nedeniyle ırkçı saldırıya ya da aşağılanmaya maruz kalıyor. AB Temel Haklar Ajansı'nın AB üye 27 ülkede göçmenler ve azınlıklar arasında yaptığı anket çalışmasına dayanarak hazırladığı raporda, yabancının yüzde 12' sinin bir yıl içinde saldırıya hedef olduğunu, saldırıya uğrayanların yüzde 80' inin sonucu değiştirmeyeceği gerekçesiyle sessiz kaldığını açıklıyor. Raporda İtalya, Yunanistan, Danimarka, İngiltere, Portekiz, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Macaristan en fazla şikâyet edilen ülkeler arasında yer alıyor. Rapor 'u biraz daha incelediğimizde bunun yalnızca buzdağının görünen yüzü olduğunu görüyoruz. Bu örnekler muhtemelen çoğaltılabilir ve hatta sayfalara sığmazda. Kapitalizm ve onun sermaye düzeni var oldukça egemen olmayan uluslar, azınlıklar, göçmenler iki kat ezilmeye, aşağılanmaya, işkence gör-

meye, ırkçı saldırılara maruz kalmaya, bizlerse bu insanlık dışı saldırıları yazmaya devam etmek zorunda olacağız. Çünkü sermaye düzeni halkların örgütsüz olmasını kullanarak, kar ve sömürü üzerine kurulmuştur. İster burjuva demokrasisinin yaşandığı ülkeler olsun, ister daha geri bir ülke. Burjuvazinin hüküm sürdüğü hiçbir ülkede halklar özgür olamaz. Çünkü onların demokrasisi kendileri için demokrasidir. Burjuva demokrasisi demokrasi değildir! İnsanlığa sosyalizm gereklidir. Çünkü sosyalizm Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını tanıır, azınlıkların özerkliğini tanıır, göçmenlerin hakları konusunda özel yasa ve çalışmaları vardır. Bir den fazla dilin konuşulmasını zenginlik olarak değerlendirir. Tüm bunlar ham hayal değildir. Bunlar sosyalizmle yaşamış ve yine yaşanacak olan bizlere yol gösteren önemli deneyimlerdir. Kürt, Türk, Arap, Ermeni, Laz, Çerkez ve sayılabilecek yüzlerce sınıf kardeşlerim. Bu insanlığa yakışmayan, örgütlülüğümüz önünde en büyük engel olan milliyetçilik, ırkçılık lanetinden kurtulmak için mücadelemizi birlikte yükseltelim. Uğur'un delik deşik küçük bedeni hala yerde yatıyor, Hrant delinmiş ayakkabılarıyla hala orada yatıyor o cenazeler bizimdir gelin birlikte kaldıralım. Gelin birbirimizin acılarına çığlıklarına kulak tıkamayalım. Tüm halkların gönüllü birliğiyle özgürce yaşayabileceği, emeğini kimsenin sömürmediği, bayrağında "Her kez yeteneğine Her kez ihtiyacına göre" diyen bir toplum kurma hedefinde sosyalizm için mücadele edelim.

YDG Okuru Bir İşçi

Macar Devrimi

1917 ekim devrimi ile birlikte, özellikle de yirminci yüzyıla birlikte girilen tekelci kapitalizm (emperyalizm) döneminde, ülkelerden herhangi birinde patlak veren bir devrimin veya devrimci kalkışmanın diğer ülkelere sıçraması, buralarda yansımalarının olması kaçınılmazdı.

Macaristan da, emperyalist paylaşım savaşının ertesinde gerçekleşen ve dünyayı altüst eden devrimci sarsıntılardan fazlasıyla nasibini almış ve 1919 yılında bir sovyet iktidarı deneyimi yaşamıştı. Önceleri türklerin ve Osmanlı boyunduruğunda kalan Macaristan, Osmanlı boyunduruğundan kurtulup tamamıyla Avusturya-Habsburg hanedanlığının sultasına girmesi, Macaristan'ın kapitalizmle ilişkisi bakımından da yeni bir dönemi başlattı. 19. yüzyılda tüm Avrupa'yı kasıp kavuran devrimci dalga Macaristan'a da sıçramış, Engels'in 1793 Fransası'nın bir suretini gördüğü 1848 Macar Devrimi ancak ertesi yıl bastırılabilmişti. 1848-49 devrimi

yenilgiyle noktalanmış olsa bile, yine de Macarlar ilerleyen süreçte ulusal bağımsızlık yönünde kazanımlar elde ettiler. Macaristan, 1867 yılında Avusturya ve Macaristan arasında varılan uzlaşma ile askerî, malî ve dış işleri Habsburg İmparatorluğu'nda kalmak üzere iç işlerinde bağımsız bir ülke statüsüne kavuştu. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun kurulmasıyla sonuçlanan bu uzlaşmayla Macaristan hızlı bir kapitalistleşme sürecine girdi. Birçok halkı bünyesinde toplayan Avusturya-Macaristan İmparatorluğu daha sonra I. Dünya Savaşına Almanya'nın yanında girecekti. Yeni üretim ilişkilerinin yerli yerine oturmaya başlaması ve kapitalist kurumların ve işletmelerin hızla çoğalmasını doğurdu. Bu durum beraberinde, kaçınılmaz olarak, işçi sınıfının sayısal artışını getirmişti. Büyük bir demiryolu şebekesi kurulmuş, uzlaşmadan sonraki elli yıllık süre zarfında işçi sayısı ikiye katlanmıştı. Kapitalizm, Macaristan'da sınıflar ara-

sındaki kutuplaşmanın daha da derinleşmesine vesile olmuştu. Toplumsal üretim araçları gitgide küçük bir azınlığın elinde toplanıyordu. Elbette toplumsal yapıdaki değişiklikler sınıf mücadelesine de yansdı.. Eski toplumun köylülüğünün yerini, hoşnutsuz tarım proleterleri almaya başlamıştı. 1905 ve özellikle 1906'da gerçekleştirilen grevlere 100.000'den fazla tarım işçisi katılmıştı

Emperyalist paylaşım savaşının ilk yıllarını başı ağrımadan geçiren Macar hükümeti, ulusal “kenetlenme”yi daha uzun süre koruyamadı. Artan iç huzursuzluklar kendisini 1917 1 Mayıs'ında gösterdi. Kitlese gösteriler sonucunda 23 Mayıs'ta unsurların oluşturduğu koalisyon hükümetine Sosyal Demokratlar da dışarıdan destek verme kararı almışlardı. Takip eden aylarda, savaştan duyulan rahatsızlık, yanı başındaki Bolşevik Devriminin

çekim gücü ve savaşın kaybedilecek olmasının anlaşılması, işçi ve emekçiler açısından günün saf gerçekliği haline gelmişti.

1918 yılının ilk ayına kitlese grevler damgasını vurdu18 Ocakta fabrikalarda başlayan ve 300.000 işçinin katıldığı genel grev, askerlerin de katıldığı kitlese toplantılara kapıyı araladı. Kitlelerin çok “ileri” gitmesi karşısında Sosyal Demokrat önderlik alelacele grevi iptal etti. Grevin iptali kararı çelişkilerin üstünü örtmekten ve kitleleri yatıştırmaktan çok uzaktı. Nitekim Haziran ayında işçilerin vurulmasıyla tetiklenen bir genel grev patlak verdi. Geniş işçi yığınlarının aktif olarak mücadelenin içine çekildiği bu süreçte ilk kez sovyetler kuruldu. İşçi sınıfı barış, genel oy hakkı vb. taleplerini bu konseyler aracılığıyla dile getiriyordu. Fakat işçi sınıfının militanlığına ve kararlılığına denk düşecek yeterli bir komünist partisinin yokluğu kendisini bir kez daha hissettirdi: Sosyal Demokratlar çok geçmeden grevi durdurma kararı aldı. Fakat, Macaristan işçi sınıfı yola çıkmıştı bile.

Ekim ayında savaşın kaybedilmesi Avusturya-Macaristan monarşisi için de ölüm çanlarının çalması anlamına geliyordu. Cepheden gelen askerlerin oluşturduğu asker sovyetleri işçi sovyetleriyle birlikte hareket etmeye başlamıştı. Sonuçta bu kez de ortaya Macar “Şubat”ı çıktı: 25 Ekimde monarşi devrildi, toplanan ulusal konseye Karolyi başkan seçildi. Tıpkı “Rus Şubatı” gibi, bu demokratik devrim de kendi görevlerini yerine getiremeyecek, kitlelerin beklentilerini karşılayamayacak ve Macar “Ekim”ine yol açacaktı. ...

Sevgili kardeşim Hrant Dink, Sana bu mektubu yazma amacım içimdeki kin ve öfkedendir. Kin ve öfke diyorum demesine ama sen sakın ola yanlış anlama! Kin ve öfke-min yönü bellidir. Yönü; seni, güzel insan Hrant'ı aramızdan alanlardır. Seni öyle özledi(k)m ki anlatamam... Yazacaklarımı sende biliyorsun -biliyorum- ama yinede yazmak istedim. Seni hiç tanımayan, senle bir kere bile sohbet etme fırsatı bulamayan yüz binlerce insanın kalbi şimdi seninle atıyor. Bunu bilmeni istedim sevgili dost... Yalnız değilsin... Seni unutmadık, unutmayacağız ve hiç unutturmayacağız...

Tarih 6 Şubat 2004... Önce Sabiha Gökçen'in 1915 katliamı sonrasında evlat edinilen Ermeni çocuklarından biri olduğunu yazdın. Sonra Hürriyet

bu haberi manşetine taşıdı. Sonrasında da olaylar büyüdü, alevlendi ve ağızlarından salya akanlar yürüdüler üstüne, yürüdüler tehditler savurarak ve seni haklı davandan vazgeçirmeye çalıştılar. "Vatansever", milliyetçi vb. olduğunu iddia eden faşist gruplar yapması gerekenleri yapacaklardı ve yaptılar da!

Nereden tehdit almadın ki...

Seni bir şekilde yıldırım, korkutmak istiyorlardı... Telefon, e-mail, mektup tehditleri her seferinde biraz daha artıyordu. Önce valiliğe çağırıp seni üstü örtülü tehdit ettiler. Sonra ülkü ocakları yazılarını yazdığın yere, AGOS'a gelip "ya sev, ya terk et", "bir gece ansızın gelebiliriz" diye bağırıp tehditler savurdular. Bursa'dan gönderilen "Gestapo Türk" imzalı tehdit mektubunda ise "Oğlunu, seni ve Sarkis

Seropyan'ı öldüreceğiz" denmişti. Bu tehditlerin araştırılması gerektiğini düşünerek Şişli Adliyesi'ne başvursan da bir sonuç çıkmadı. Aslında sonuç alamamanın nedenlerini sende biliyordun. Türkiye'nin hukuk değil de "guguk" ülkesi olduğu gerçeğini sende, bende, bizlerde biliyorduk...

Hangi sebeplerden yargılanmadın ki...

Ardı ardına "vatanın bölünmezliği" safatasını ağızlarında sakız yapanlar sana bir dizi dava açtılar. "Türklüğü tahkir ve tezyif"ten, "adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs"ten, "Türklüğü aşağılamaktan" vb. vb... Tabi her mahkemeye gidişinde ayrı bir olay olmuştu. Avukat Kemal Kerinçsiz bu olayların başını çeken baş aktördü. Bir duruşmada sen söz aldığında Kerinçsiz kal-kıp, "Sus, yeter artık!" diye haykırdı, çıkışta yüzüne tükürmeye, vurmaya çalıştılar. "Gel de temiz Türk kanını gör, bakalım kimin kanı daha temiz" diye bağırdılar... Kerinçsiz ve peşinden mahkemeye gelen faşistler seni her defasında aşağıladılar ve saldırdılar.

Sen hiç ölmedin ki...

Evet, tarih 19 Ocak 2007... Tarih sayfasında kara bir gün... Halaskargazi Caddesi üzerinde yerde yatan bir adam... Pabucu delik, üzeri gazeteyle örtülü bir adam... Suçu neydi acaba! Sonradan öğrendik ki yerde yatan Hrant, Hrant Dink. Evet, gördüğümüz ve okuduklarımız doğruydu. Yüreği sevgi dolu, dost canlısı güzel insandı yerde yatan... Gözlerim(iz) doldu bir anda. Yumruklarım(ız) sıkılı öylece dona kaldı(k)m. Suçunu ise biliyordum. Evet, suçunu yalnız bizler biliyorduk. Suçu; insanları, insanlığı, do-

ğayı, yaşamı ve hayata dair güzel olan her şeyi sevmekti.

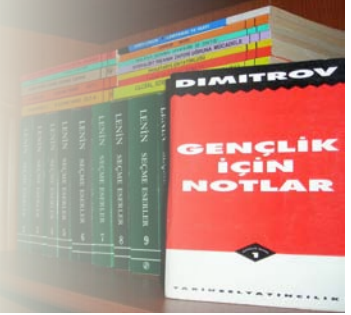
"Bir gece ansızın gelebiliriz" diyerek tehdit edenler bir gece değil ama bir gün geldiler ve aramızdan aldılar seni... Ama senin insancıl, dostane yüreğini ve değerli fikirlerini asla bizden alamayacaklar. Senin gibi bu topraklarda özgürlük mücadelesi verenleri katletseler de, düşünceleri ve kararlılıkları hep bizimle omuz omuza duracak. And olsun ki sana ve özgürlük mücadelesinde ölümü göze alıp katledilenlere sözümüzdür;

Bir gün mutlaka bu topraklarda ve dünyanın her yerinde kızıl bayraklar dalgalanacak ve sosyalizm zafere ulaşacaktır. İşte o gün tüm halkların özgürce yaşadığı, dil, din, renk, ırk ayrımının yapılmadığı, savaşız bir dünya yaratılacaktır.

YDG okuru Kürt kardeşin Rizgar

Eğitim Köşesi

MARKSİZM-(2. BÖLÜM)

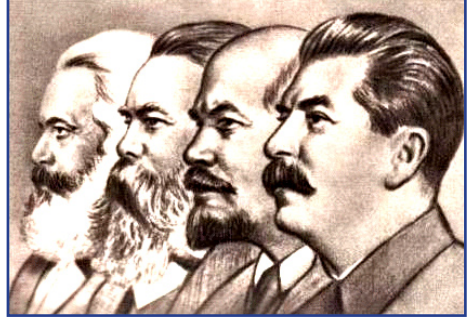
Marx teorisini geliştirirken başlıca üç kaynaktan beslenmiştir. Bunlar: Alman felsefesi, İngiliz politik ekonomisi ve Fransız sosyalizmidir. Felsefe alanında materyalist felsefeyi benimseyen Marx, Hegel'den etkilenmiş ve kendi değişimiyle "O'nun başağı duran materyalizmini ayakları üzerine oturtmuştur." Marx, materyalist felsefeyi daha da geliştirerek diyalektik materyalizme yükseltmiştir. Diyalektik görüşe göre şeyler, içerisinde kendi zıddını taşır ve gelişme bu zıtlıkların çatışmasıyla oluşur. Marksizm tarihe diyalektik düşünüş biçimiyle yaklaşır.

Marx ekonomik sistemin, sosyal, siyasal sistemlerin üzerinde yükseldiği alt yapı olduğunu kavramış ve tüm dikkatini bu ekonomik sistemi incelemeye vermiştir. Marx öncesi kimi ekonomistler emek-değer teorisinin temellerini atmışlardır. İncelemelerinde bu ekonomistlerin araştırmalarından yararlanan Marx bu araştırmaları tutarlı bir şekilde bir araya getirmiş ve daha da geliştirmiştir. Marx'ın ekonomi alanındaki en büyük kazanımı kapitalizmin ekonomik temel yasası olarak "artı-değer" yasasını geliştirmiş olmasıdır. Artı- değer, işçinin emeğinin, işgücünün değerinin üze-

rinde yarattığı ve kapitalist tarafından karşılıksız olarak el konulan değerdir. Başka bir şekilde anlatmak gerekirse işçi, günün bir bölümünde, kendisinin ve ailesinin geçimini sağlamak için çalışır (ücretler), günün öteki bölümünde ise, karşılıksız çalışarak, kapitalist için, kapitalist sınıfın zenginliklerinin kaynağı, kârın kaynağı, artı-değeri yaratır.

Marx, tarihi, sınıf mücadeleleri tarihi olarak nitelendirir. Gerçekten de ilkel komünal çağlar dışında bilinen tüm çağlarda toplumların belli bir hiyerarşik yapıda yaşadıklarını görürüz. Bu durum, ister köleci toplumlarda köleler ve köle sahipleri arasında; ister feodalizm çağında feodal beyler ve serfler arasında; ister kapitalizm koşullarında burjuvazi ile proletarya arasındaki ilişkiler incelendiğinde kolaylıkla görülebilecek bir durumdur. Marx bu dönemleri, birinden ötekine geçiş koşulları yönünden incelemiştir. Bu incelemeleri göstermiştir ki sınıflara dayalı her toplumsal sistem kendinden daha ileri bir toplumsal sisteme evrimlenmeye mecburdur. Fakat bu evrimlenme kendiliğinden oluşabilecek bir olgu değildir. Her toplumsal sistem varlığını kendinden önceki

sistemde varolan sınıf çelişkilerinden doğan mücadelelere borçludur.
Marksizmin en önemli, özsel olan

öğretisi proletarya diktatörlüğü öğretisidir. Bu öğretiyi kapitalizm ve komünizm arasındaki geçiş döneminin siyasi yapısı, devlet biçimidir. Bu öğretiyi marksizmin kurucuları tarafından öyle önemsenmiştir ki proletarya diktatörlüğünün kabulünün marksist olarak nitelemeye bir denek taşı olduğunu söyler Lenin. Son olarak Lenin'in proletarya diktatörlüğü hakkındaki sözleriyle yazımızı bitiriyoruz: Yalnızca sınıf mücadelesini kabul eden biri, henüz Marksist değildir, henüz burjuvaca düşünmenin ve burjuva siyasetinin sınırları içinde bir olabilir. Marksizmi sınıf mücadelesi öğretisiyle sınırlamak, onu budamak, bozmak, burjuvazi için kabul edilebilir bir şeye indirgemek demektir. Ancak sınıf mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek genişleten kişi bir Marksisttir. Marksisti sıradan küçük (ve de büyük) burjuvadan en derin şekilde ayırt eden şey, işte budur. Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edilmesinin denektaşı bu olmalıdır.

(Yararlanılan kaynaklar: Leninizm Defterleri 1. Defter, İnter Yayınları - Politik Ekonomi Ders Kitabı Cilt:1, İnter Yayınları)

Memleketinden

İnsan

Manzaraları

1000 temel hata...

Çocuk Vakfı'nın '100 Temel Eser' uygulamasının beşinci yılında yaptığı araştırmanın bulguları vahim: Kitaplar çocuk gerçekliğine uygun değil. Ticari ve ideolojik istismar diz boyu. Bakanlık'sa seyirci...

Valla bu konuda şüphemiz var!

'Balyoz Planı'yla ilgili iddialara kızan Başbuğ, 'Askerini Allah Allah diye hücum ettiren bir ordu nasıl cami bombalar' dedi.

...X,Y,Z... isimleri bile birbirinden şahane! Balyoz Darbe Planı!

Taraf'ın yayımladığı 'Balyoz' darbe planına göre basın organları da

fişlenmiş. Hükümetin icraat planı ise şuymuş: AB'ye mesafeli, ABD ve Rusya'yla dost...

Okul aile birliği!

12 yaşındaki Meryem Sökmen arkadaşına 'Seni Seviyorum' yazan bir not göndermek istedi. Öğretmenin eline geçen nottan ailesi haberdar edildi. Meryem'in eve gitmesinin ardından uç el silah sesi duyuldu. İddiaya göre Meryem, töre korkusu yüzünden korucu olan babasının silahıyla intihar etti.

Vatan "sağ" olsun! Emanete hıyanet!

Bilecik'te askerliğini yapan Batmanlı Ergün Önen, gece eğitiminde G-3 tüfekle sırtından vurularak öldürüldü. Savcılık soruşturma açtı.

Kaypakkaya'dan korkuları nedir anlayamadım! Aca-ba komünist olması mıdır onları korkutan!

Arif Sağ'ın gelini Pınar Sağ, yasa-dışı TIKKO'nun kurucusu İbrahim Kaypakkaya'yı övmekle suçlanıyor.

1 veya birkaç ay sonra bırakılması üzere tutuklama!

Erzican'daki soruşturmada 14.5 saat sorgulandıktan sonra bırakılan Eskişehir Alay Komutanı Albay Gençoğlu dün tutuklandı.

Dink cinayetinin üzerine gidişinizden belli Sayın R.T.E.!

Erdoğan: Gaz vermesinler "Bugün yaptığımız Hrant Dink'in, Abdi İpekçi'nin, Uğur Mumcu'nun, diğer kirli saldırıların üzerindeki sis perdesini kaldırmak. Bazı köşe yazarları bize gaz vermeye çalışıyor; biz, ne zaman ne yapacağımızı iyi biliyoruz."

Sıradaki bahane: Örgütün ileri düzey sorumlusuydu!

"Soysuzlar Çetesi" filmindeki vahşet 1995'te Hakkâri Yüksekova'da ya-

şandı: Askerler bir çobanı gözaltında tarayıp mayınla patlattılar.

Gerçekten bir başarı öyküsüdür sizin bu soruşturmayı yönetiminiz!...

İçişleri Bakanlığı soruşturmasında müfettişler Dink cinayetinde polislerin ihmali olmadığına karar verdi. Rapora göre tek ihmali olan cinayetin azmettiricisi olmaktan yargılanan Erhan Tuncel...

İnanmıyoruz! Perinçek bir "vatansever"dir!

Poyrazköy iddianamesine konulan belgelere göre sanık askerler Silivri Cezaevi'nde bulunan Doğu Perinçek'le irtibat halinde. Aynı belge Devrimci Karargâh iddianamesinde bir suç delili.

DÜŞLERİNİ MASMAVİ YÜREĞİNİ ATEŞLİ TUT (Özkan Mert)

Yarın bir başka gün...
Yarın daha güzel olacak her şey
Yarın güneş daha çok göz kamaştıracak
Avuçlarında sıcak bir çift avuç
Başında mavi bulutlardan bir şapka
Çok ince ve güzel şeyler söyleyeceksin
Çiçek bakışlı sevgiline
Yarın bir başka gün
Yarın daha güzel olacak her şey
İşsiz olabilirsin, parasız da
Sıcacık ekmeğin kokusuna hasret
Çiçek bakışlı sevgilin
Terk edebilir seni
Hayat bu belli olmaz
Ama asla umutsuz olma
İnan bana diyorum
Yarın başka bir gün...
Yarın bir başka gün...
Yarın daha güzel olacak her şey
Hiçbir şey bitmez
İnsan bitmez
Gözlerinin bakmaktan tükendiği yerde
Güller fışkırır birden
Düşlerin masmavi olsun
Yüreğini ateşli tut
Yarın bir başka gün...
Yarının sahibi biziz
Yorgunsan: Git dinlen
Susuzsan: Git bir yudum su iç
Yalnızsan: Git bir dostla iki kadeh at
Ya da git bütün gece seviş
Ama gel sonra
Yarın bir başka gün...
Yarın dünyayı güllerle boyayacağız